

Sygn. akt VII U 1140/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Marcin Kamionowski

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014 r. w Warszawie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 18 marca 2013 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1140/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. B. w dniu 18 kwietnia 2013r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 marca 2013r., znak: (...), którą odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Ubezpieczony w treści odwołania podniósł między innymi, że decyzja ZUS oparta została na wadliwym przyjęciu, iż nie jest on niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. W ocenie wnioskodawcy rodzaj stwierdzonej u niego choroby zawodowej oraz stopień jej zaawansowania uniemożliwia mu podjęcie dalszego zatrudnienia zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi, bez uprzedniego przekwalifikowania do innej pracy. W konkluzji odwołania ubezpieczony wniósł o zmianę decyzji ZUS i przyznanie prawa do renty (vide: 2-3 as.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, z dnia 20 maja 2013r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c..

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony w toku postępowania administracyjnego została skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 08.03.2013r. nie stwierdziła istnienia u wnioskodawcy niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia opierając się na przepisach ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób

zawodowych (t.j. Dz. U. z 2009r., Nr 167, poz. 1322) oraz przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227) (vide: k.5 as.).

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. B. w dniu 11 grudnia 2012r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z wnioskiem o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (k.1-3 ar.). Do wniosku ubezpieczony dołączył dokumentację medyczną oraz Decyzję Nr (...) wydaną przez Państwowy Powiatowy Inspektorat Sanitarny, którą stwierdzono u niego chorobę zawodową w postaci obustronnego trwałego odbiorczego ubytku słuchu typu ślimakowego (spowodowane hałasem) (vide: k.5 ar.).

W związku z zainicjowaniem postępowania administracyjnego przed ZUS ubezpieczony został skierowany na badanie do Lekarza orzecznika ZUS, który po jego przeprowadzeniu wydał w dniu 5 lutego 2013r. orzeczenie stwierdzające, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (vide: k.15 ar.).

Ubezpieczony w dniu 18 lutego 20134r. złożył sprzeciw (k.69 ar.) od orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS, w skutek czego sprawa została skierowana do Komisji lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego wydała, w dniu 8 marca 2013r. orzeczenie, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową (vide: k.25 ar.).

W oparciu o orzeczenie Lekarza orzecznika ZUS oraz orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS organ rentowy wydał, w dniu 18 marca 2013r., decyzję znak: (...) odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, iż ubezpieczony nie spełnia przesłanki wynikającej z art.6 ust.1 pkt.6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, a mianowicie nie został uznany za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową (vide: k.27 ar.).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego M. B. złożył odwołanie inicjując postępowanie sądowe, w toku którego ustalono, że:

Ubezpieczony posiada wykształcenie zawodowe (tokarz frezer), pracował jako maszynista trakcji spalinowo elektrycznej (36 lat). Obecnie ubezpieczony jest na wcześniejszej emeryturze. Decyzją Nr (...) wydaną przez Państwowy Powiatowy Inspektorat Sanitarny – stwierdzono u odwołującego chorobę zawodową w postaci obustronnego trwałego odbiorczego ubytku słuchu typu ślimakowego lub czuciowo-nerwowego spowodowanego hałasem.

W obszarze otolaryngologicznym oraz medycyny pracy stwierdzono u odwołującego występowanie nadwagi, obrzęków i żyłaków (prawidłowe tętno w kończynach). Obwodowe węzły chłonne – niepowiększone, klatka piersiowa symetryczna, nad obu polami płucnymi odgłos opukowy jawny, szmer pęcherzykowy prawidłowy. Czynność serca miarowa (90/min), tony średnio-głośne o prawidłowej akcentacji ((...)). Brzuch miękki wątroba i śledziona niepowiększona. Objawy C. i G. – ujemne. Narząd ruchu sprawny. Śluzówki jamy ustnej zaczerwienione gładkie lśniące, wilgotne bez wykwitów patologicznych, język o prawidłowej budowie i ruchomości, ujścia ślinianek bez zmian, liczne ubytki w uzębieniu. Nos o prawidłowej budowie (drożność prawidłowa) przewody nosa bez wydzieliny patologicznej przegroda skrzywiona, węch prawidłowy. Małżowiny uszne o prawidłowej budowie, przewody słuchowe o prawidłowej szerokości bez wydzieliny patologicznej. Błony bębenkowe bez refleksu – nie występują perforacje (ubezpieczony słyszy szept z odległości 5 metrów). Słuch socjalnie wydolny. U wnioskodawcy obecnie występują zawroty głowy o charakterze poza-błędnikowym; obustronny trwały odbiorczy ubytek słuchu typu ślimakowego lub czuciowo-nerwowego spowodowany hałasem, przykurcz IV palca ręki prawej. Aktualny stopień i zaawansowanie schorzenia nie powoduje niezdolności do pracy i nie powoduje utraty w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Występujące zawroty głowy stanowią przeciwwskazanie do pracy na wysokości, jak też występujący niedosłuch jest przeciwwskazaniem do podjęcia pracy wymagającej dobrego słuchu i pracy w hałasie. (vide: łączna opinia biegłego sądowego specjalisty otolaryngologa T. S. oraz biegłego sądowego z zakresu medycyny

pracy H. P. z dnia 12 sierpnia 2013r. – k.66-67 as., łączna opinia biegłego sądowego specjalisty otolaryngologa A. S. oraz biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy D. M. z dnia 27 lutego 2014r. – k.123-127 as.),

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację ubezpieczeniową oraz dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonego, a także w oparciu o dowód z opinii łącznych sporządzonych przez biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń Sądu, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Ponadto Sąd Okręgowy, jako kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie łączne powołanych biegłych sądowych, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującego. Sąd uznał w całości opinie łączne powołanych w sprawie biegłych. Zdaniem Sądu opinie łączne biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegli lekarze sporządzający te opinie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe.

Przy tym Sąd stwierdza, że wprowadzie ubezpieczony na gruncie pisma z dnia 18 kwietnia 2014r., jak też na rozprawie w dniu 24 lipca 2014r. wyraził stanowisko opozycyjne względem opinii biegłych powołanych w sprawie, to jednak w ocenie Sądu wnioskodawca nie przedstawiła żadnych uzasadnionych argumentów stanowiących podstawę dla uwzględnienia jego wniosku o powołanie w sprawie innych biegłych specjalistów niż dotychczas powołani. Sąd wziął pod rozwagę, że ubezpieczony nie złożył żadnej nowej dokumentacji lekarskiej, jak też nie wykazał wystąpienie nowej jednostki chorobowej. Sąd jest zdania, że opinie dwóch składów biegłych sądowych są wystarczające dla pełnego ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego oraz pozwalają na ustalenie wpływu istniejącej choroby zawodowej na zdolność ubezpieczonego do pracy. Dlatego Sąd uznał zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył co następuje:

Odwołanie M. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 18 marca 2013r., znak: (...)jest niezasadnie i podlega oddaleniu.

Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tj. Dz. U. z 2009 r. nr 167, poz. 1322 ze zm.), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Natomiast według treści art. 17 ust. 1 wskazanej ustawy, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Przy tym w myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. 1440 j. t.), dalej: ustawa, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zauważyć zatem należy, że niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy o emeryturach...). Przy ocenie stopnia i trwałości tej

niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach...)” (wyrok Sądu Najwyższego 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03.).

W niniejszej sprawie kwestią sporną było ustalenie czy ubezpieczony spełnia przesłanki warunkujące przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Tym samym w toku postępowania ustalenia wymagało, czy ubezpieczony faktycznie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową, czy też nie. Natomiast pozostałe przesłanki związane z prawem do świadczenia nie stanowiły przedmiotu sporu między stronami.

Opierając się na opiniach powołanych w sprawie biegłych, Sąd zważył, że u ubezpieczonego aktualnie występują dysfunkcje organizmu w obszarze narządu słuchu, które bezspornie spowodowane są czynnikami zawodowymi, to jednak w chwili obecnej schorzenie to nie jest tak daleko posunięte aby powodowało chociaż częściową niezdolność do pracy. Sąd wziął przy tym pod uwagę również okoliczność, iż ubezpieczony nie wymaga w chwili obecnej przekwalifikowania zawodowego i nie ma w chwili obecnej ograniczonej możliwości prawidłowego wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami. Sąd w tym względzie oparł się w całości na opiniach biegłych sądowych lekarzy specjalistów, których opinie łączne nie pozostawiły żadnych wątpliwości co do dokładnej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony z uwagi na aktualny stan zdrowia, nie spełnia przesłanki wynikającej z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS albowiem nie jest nawet częściowo niezdolny do pracy z powodu występującej u niego choroby zawodowej w obszarze narządu słuchu. Sąd zaznacza również, że istnienie u ubezpieczonego w chwili obecnej dysfunkcji w postaci ubytku słuchu (które to schorzenie spowodowane zostało bezspornie czynnikami zawodowymi) nie stanowi samoistnej podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Poziom zaawansowania schorzenia nie jest bowiem tak daleki aby wpływał na zdolność ubezpieczonego do pracy.

Jednocześnie Sąd odnosząc się do zarzutów ubezpieczonego zgłoszonych względem opinii łącznych sporządzonych przez biegłych sądowych stwierdza, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 30 maja 2007 roku (sygn. akt IV CSK 41/07, LEX nr 346211) - okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony. Sąd zważył, że w sprawie wydane zostały opinie przez dwa składy biegłych sądowych, i opinie te są wystarczające dla pełnego ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego oraz pozwalają na ustalenie wpływu istniejącej choroby zawodowej na zdolność ubezpieczonego do pracy. Natomiast ubezpieczony, w toku sprawy, poza subiektywnym negatywnym stanowiskiem co do tych opinii, nie przedstawił jakichkolwiek uzasadnionego powodu stanowiącego podstawę do przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych niż dotychczas powołani w sprawie – co skutkowało oddaleniem wniosku o powołanie dalszych biegłych w sprawie.

Reasumując przedstawione okoliczności Sąd zważył, że ubezpieczony w chwili obecnej nie spełnia przesłanek do uzyskania prawa do świadczenia. Dlatego też Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

(...)